

Tamamlanmayan Düşlerin İçinde Savruluyoruz

— kul mehmet · 17 Nisan 2025

Tamamlanmayan Düşlerin İçinde Savruluyoruz

Her gün bir hikâye yazıyoruz sonu mutluluğa çıkmayan
Gün doğarken umut serpiyoruz ama gece karanlığı mühürlüyor
Kelimeler eksik bir cümlede kaybolurken
Ve biz tamamlanmayan düşlerin içinde savruluyoruz

Her gün yeni bir yol çiziyoruz çıkışı olmayan sokaklarda
Adımlarımız hatıraların gölgesinde yankılanırken
Ne dün bizi tutuyor ne yarın çağırıyor,
Ve biz bu boşluğun içinde kayboluyoruz

Her gün yeniden yazıyoruz kendimizi ama mutlu son eksik
Gözlerimiz bir umuda takılırken ellerimiz boşluğa uzanıyor
Sesimiz rüzgâra karışırken duyulmuyor
Ve biz duyulmayan bir fısıltının içinde kayboluyoruz

Her gün bir hikâye yazıyoruz ama sonu hep aynı
Mutluluğa çıkmayan yollar özleme açılan kapılar
Ve biz içimizde tamamlanmamış bir masalı taşıyoruz

Nedir bu mutluluğa engel hangi duvar örülmüş yollarımıza?
Kelimeler umutla başlarken neden hüzne dökülüyor?
Her adım bir çıkış ararken neden gölgeler ağırlaşıyor?
Ve biz bu ağırlığın içinde kaç kere kaybolduk?

Nedir bu mutluluğa engel olan hangi sessizlik bizi susturdu?
Gözlerimiz bir ışık ararken gece neden hiç sönmüyor?
Ellerimiz ulaşmak isterken neden boşlukta kalıyor?
Ve biz neyi yanlış anladık bu yolun başında?

Mutluluk bir masal mıydı yoksa biz mi yarım bıraktık hikâyeyi?
Hayaller yükselirken neden düşlerimiz eksildi?
Bir cümleyle başlayan umut neden son satıra varmadan silindi?
Ve biz bu sayfaların içinde kendimizi bulabilecek miyiz?

Nedir bu mutluga engel hangi zamansızlık bizi içine hapsetti?
Dönmek mi zor ilerlemek mi imkânsız,
Yoksa mutluluk yalnızca varılacak bir yer değil de
Yolda kayboldukça öğrenilecek bir hakikat mi?

Ve biz bu sayfaların içinde kendimizi görecek miyiz?

Nedir bu mutluga engel hangi eksiklik tamamlanmadı içimizde?
Bir adım atsak yollar hep geriye mi döner?
Gözlerimiz ışığı ararken neden karanlık hiç sönmez?
Ve biz bu hikâyede kendimizi hangi satırda kaybettik?

Her gün bir hikâye yazıyoruz ama sonu hep eksik
Ne umut tamamlanıyor ne düşler gerçek oluyor
Gözler ufka dönük ama ufuk hep biraz daha uzak
Ve biz içimizde büyüyen bu boşluğa ne ad veriyoruz?

Mutluluk bir kapı mı yoksa içimizde aradığımız bir anahtar mı?
Belki de eksik olan arayışın kendisi değil,
Belki de biz yanlış hikâyenin içinde doğru sonu arıyoruz,
Ve belki de mutluluk bir varış değil, içinde bulunacak bir yol demiyoruz

Nedir bu mutluga engel hangi duygu tamamlanmıyor içimizde?
Eksik kalan her kelime aslında bizden bir parçaydı

Ve Őimdi, bu boŐluđu doldurabilecek miyiz?
Yoksa hikâyesimiz hep böyle eksik mi kalacak?

Ve biz bu sayfaların içinde kendimizi hapis mi edeceđiz

Diller hakikati söylemezse hep böyle mi olacak?
Sessizlik yankılanırken kelimeler eksilirken
Gözler hakikati ararken sözler onu saklarken
Ve biz suskunluğuun içinde bir çıkışı nasıl ararız?

Hangi kelime eksik kaldı da yolumuzu kaybettik?
Hangi ses duyulmadı da bu boşluk büyüdü?
Bir hakikate uzanan eller neden hiç kavuŐmaz?
Ve biz bu sessizlikle daha ne kadar boş konuşacağız?

Diller hakikati saklarsa kalpler onu nasıl bulacak?
Gözler gerçekleri ararken yanılgılar büyürken
Ne kadar çok susarsak, o kadar uzaklaŐacađız
Ve biz güzel kelimeler olmadan nasıl eksiği tamamlanacağız?

Hakikat suskunlukta kaybolursa kim onu hatırlayacak?
Gözler sadece gölgeleri mi takip edecek?
Sesler yalnızca yankılardan mı ibaret olacak?
Ve biz gerçekleri duymadan hep böyle mi yaşayacağız?

Yüređin peŐine takılıp, aynı yolun derin ve yaslı seyyahı olmayacak mıyız?
Adımlarımız bu kaderin içinde mühürlü değil mi?
İçimizde yankılanan özlem, yolları gülümsetmiyor mu?
Ve biz bu sessiz yürüyüşte birbirimize dokunamadan mı geçeceđiz?

Rüzgâr bizi çağırırken suskunluk mu konuşacak?
Gözlerimiz ufku ararken yalnızlığı mı seyredeceğiz?
Her iz bir hatıra bırakırken, biz yolun devamı olmayacak mıyız?
Sadece kaybolan anılardan ibaret mi kalacağız?

Ve biz bu sessiz yürüyüşte birbirimizin yüzüne bakmayacak mıyız?

Yol uzun, yaslı derin ama bizi beklemiyor mu?
Adını fısıldarken geceye cevap döner mi bana?
Ve biz aynı yolun seyyahı olmaya muktedir miyiz?
Yoksa yol bizi birbirimizden mi ayıracak?

Ve biz bu sessiz yürüyüşte birbirimize hoş geldin demeyecek miyiz?

Yüreğinle yürüyenler kaybolmaz ama bir gün bulunur mu?
Sessizliği dinlerken içimdeki yankıyı duyacak mıyız?
Bu seyyahlık sadece hatıralardan mı ibaret, kalacak?
Yoksa gerçekten vuslata çıkan bir iz mi var yüreğimizde saklı duran?

Ve biz bu sessiz yürüyüşte birbirimize nereye gidiyorsun dur demeyecek miyiz?

Mehmet Aluç

Not: Bunu Filistin'de mücadele veren mazlum kardeşlerime ve onlara yetişemeyen insanlığa bizlere bu sancuları çekerken varamayanlara adıyorum...